

[Jens Thomsen.]

en stor Produktion, der medfører Underskud, det er til Skade for Landet i Almindelighed og for Landbruget i Særdeleshed.

Den højtærede Landbrugsminister omtalte indgaaende, hvad Smørlovene havde givet, men Formaalet med disse Smørlove var at sætte Smørprisen i et rimeligt Forhold til Produktionsomkostningerne. Vort Krav gik ud paa at faa Prisen ansat saaledes, at Arbejdet med Smørproduktionen opnaaede en tilsvarende Løn som den, der betales i andre Erhverv, og samme Krav staar vi med i Dag, da Efterspørgselen betinger en meget højere Pris, saafremt der var fri Handel med Smør. En Fagmand udtalte forleden, at Smørret let kunde sælges for 10 Kr. pr. kg, hvis der var fri Handel. Selv de Lande, som ikke har Mangel paa Fedtstoffer, vil gerne købe Smør til meget høj Pris, men vi stiller dog kun Krav om en forsvarlig Produktionspris, som vi gjorde, da Smørhandelen laa meget daarligt. Landbrugsministeren er for saa vidt konsekvent i sin Stilling, som han dengang ikke vilde give Produktionsprisen, og det vil han heller ikke i Dag. Ministeren ønsker, at Smørproduktionen stadig skal være en Underskudsforretning, men det er til ubodelig Skade for hele Samfundet. En saadan Fremgangsmaade foraarsager den store Arbejdsløshed og de mange Kriselove, der har været givet til Landbruget. Havde man ført en fornuftig Prispolitik, kunde Landbruget uden Statens nuværende Tilskud til Grundforbedringsarbejdet have gennemført det Arbejde selv, og saa havde vi haft en større Avl, nu da vi savner Tilførsler. Ministerens Særbeskatning af Landbruget kommer fortrinsvis Velhaverne til gode, fordi Margarineproduktionen nu er forøget igen; de mindrebemidlede er jo fortrinsvis Købere af Margarinen, og de har ogsaa Fortrinsret til Forbruget gennem Tildelingen af Margarinemærker.

Da der sidste Vinter blev forhandlet med England om Smørprisen, var Produktionsprisen af Fagfolk udregnet til 3 Kr. 72 Ø. pr. kg, men siden den Tid er Produktionsomkostningerne steget meget.

Det mest hemmende for Smørproduktionen er Mangelen paa proteinholdige Foderstoffer. Oliekager kan ikke købes ud over den lille Tildeling af 40 kg pr. Ko.

For at vise Prisstigningen paa Erstatningsfoder skal jeg nævne Prisen for Blodmel og Kød- og Benmel før og nu. I Marts Maaned 1940, da Forhandlingerne med England stod paa, kostede Kød- og Benmel 35 Kr. 50 Øre pr. 100 kg, og nu koster det 75—80 Kr. Blodmelet kostede dengang 37 Kr. 50 Øre, men nu 100 Kr. pr. 100 kg, og det er endda ikke til at opdrive.

I mange Egne har der i Aar været Misvækst, og der købes af den Grund Halm til helt op til 13 Øre pr. kg, det er 65 Øre pr. Foderenhed. Disse Kendsgerninger taler deres tydelige Sprog om den stærke Stigning af Produktionsomkostningerne, og man vil deraf kunne forstaa, at en Smørpris paa 4 Kr. 50 Øre i Virkeligheden ligger i Underkanten af Produktionsprisen. Da Tilbud og Efterspørgsel i 1920 fastsatte Smørpriserne, havde vi, som jeg allerede har nævnt, en Gennemsnitspris for hele Aaret paa 6 Kr. 39 Øre pr. kg, og saafremt vi i Dag havde fri Handel med Smør, vilde Prisen sikkert have været højere. Jeg forlanger dog ikke, at Prisen skulde være saa høj, naar Produktionsomkostningerne ikke gør det nødvendigt, men naar man betragter Vanskelighederne ved Smørproduktionen nu, ser man, at de er større, end de var i 1920. En Smørpris paa 4 Kr. 50 Øre, som Tysklandsprisen er paa, maa derfor anses for at være en yderst rimelig Pris ogsaa for Hjemmemarkedet. Jeg kan da ogsaa i denne Forbindelse henholde mig til Mejeribrugets faglige Organisationer, der har fremsat en enstemmig Protest imod Regeringens Prispolitik med Hensyn til Smør. Det er blevet hævdet ogsaa fra den Side, at det er en ren og skær Særbeskatning af Landbruget, og en saadan Særbeskatning er særlig urimelig, nu da Smørproduktionen har været en stor Underskudsforretning gennem mange Aar, skønt den har afgørende Betydning for hele Landets Økonomi. Siden Ottawa-Overenskomsten blev gennemført, har dansk Landbrug faaet urimelig smaa Priser for Smørproduktionen, idet dansk Smør i England fik paalagt en Særafgift af ca. 36 Øre pr. kg, som vore egentlige Konkurrenter, Australien og New Zealand, var fritaget for. I nogle Aar betalte Tyskland en betydelig bedre Pris for Smørret end England; denne Overpris i Forhold til Englands-Prisen blev indbetalt i Smør-